

Pastýřský list otce biskupa Vojtěcha

„Nebojte se!“

(přečtete při bohoslužbách 6. neděle velikonoční 26. května 2019)

Milé sestry, milí bratři,

lod'ka církve pluje v těchto časech po rozbouřených vodách. Je zmítána větrem a vlnami, které vyvolávají strach a pochybnosti a kladou řadu otázek: Má to vše Bůh ve svých rukou? Je to tak, jak si přeje? Jak se může dívat na viny, skandály a hříchy, z nichž ani jediný nemůžeme zlehčovat? Jak se může dívat na nemoci, utrpení, rozbitá manželství a války všeho druhu?

Zde je třeba říct základní věc: Bůh nemá zálibu ve zlu ani v žádném hříchu. A dal nám svobodu, protože svoboda je podmínkou lásky. Nikdo z nás není bezduchou loutkou a v každém svém rozhodnutí můžeme volit mezi dobrem a zlem. Touhu po svobodě Božích dětí jsme spolu se *zřeknutím se ducha zla, všeho co působí a čím se pyšní*, nedávno osobně vyznali při velikonoční vigílii. Přesto stále zůstáváme křehkými lidmi.

Jak konkrétně můžeme žít z daru víry?

V evangeliu svatého Jana jsou popsány dva příběhy odehrávající se na Genezaretském jezeře. Jeden z nich začíná po rozmnožení chlebě, kdy zázrakem nasycení lidé chtějí Ježíše prohlásit za krále, ovšem bez souvislosti s jeho mesiášským posláním. Ale on se od nich vzdálí a vystupuje na horu, aby se modlil, zatímco jeho učedníci sestupují k moři, aby se vrátili domů bez něho. Při velké námaze na moři, které se vzdouvá nárazy silného větru, uveslují za noc jen šest kilometrů. Zůstávají bezmocní, ve tmě, uprostřed rozbouřených vod.

Nepodobají se tak trochu nám? Se všemi okolnostmi rozbouřeného nočního moře, beznadějným smýšlením, vyčerpáním, zklamanými nadějemi, opuštěností a strachem, jak to dopadne?

A právě v takové chvíli přichází k učedníkům Ježíš. Jenomže oni se ho bojí. Je zvláštní, jak právě tento druh strachu stále přetrvává. A Ježíš ustrašené vyčerpané učedníky utěšuje: „To jsem já, nebojte se!“ Evangelní příběh pokračuje nečekaným způsobem. Učedníci chtějí vzít Ježíše na loď – ale v tom loď přirazila ke břehu, k němuž pluli. O rozbouřeném moři se už nikdo ani slovem nezmiňuje. Je to stále stejné: když se setkáme se svým Pánem, ucítíme pod nohama pevnou zemi. (Jan 6,1-21)

Druhý příběh zaznamenává jednadvacátá kapitola Janova evangelia. Po velikonočních událostech je popsáno stejné moře. Opět v noci, ale tentokrát klidné. Učedníci se vydávají na lov, ale celou noc se namáhají marně. Nechytili vůbec nic. Když začíná svítat a není ještě dobře vidět, kdosi jim na břehu řekne: „Hod'te síť na pravou stranu...“ Poslechnou a v úžasu z toho, co se děje, poznává jeden z nich v tajemném člověku Ježíše.

Jako tehdy učedníci, i my máme mít při našich každodenních námahách stejnou citlivost, vnímavost, pokoru a touhu po Bohu. Při cestě do práce, při starostech o domácnost, při únavném sezení u monitoru, při nejrůznějších pracovních činnostech a profesích i při prožívání řady běžných životních starostí i radostí.

Jak můžeme posílit naši víru, naději a lásku uprostřed rozbouřených vod nebo při neúspěšné a bezvýsledné práci, do které jsme vložili všechnu svou námahu? Určitě modlitbou. O to intenzivněji v týdnu, který budeme nyní prožívat před slavností Seslání Ducha Svatého. Dále přijímáním svátostí a pravdivým duchovním životem. Denní modlitbou objevujeme Boha stále intenzivněji, svátosti nám v tomto objevování pomáhají.

Každé naše setkání s Kristem v modlitbě, ve svátostech nebo skrze setkání s jinými lidmi je – s nadsázkou řečeno – „pracovní schůzí“, kde se rozdělují úkoly a každý z nás poznává, jak má a může naplňovat svůj život a své poslání.

Jaké? Dát světu pochopit, že křesťanské poselství – evangelium – je radostná zvěst o osvobození od zla a falešných cest a zároveň silná výzva volit dobro pramenící v Bohu. Modlitba nikdy není ztráta času, ale objevováním jeho hodnoty. Modlit se znamená počítat s Bohem, brát vážně jeho přítomnost, uznávat jeho moc a důvěřovat mu. Modlit se, to znamená dávat se Bohu k dispozici, hledat jeho vůli, odpovídat na jeho vedení v životě. Uvědomovat si, co pro náš život znamená a děkovat mu. Modlitbou, třeba i velmi stručnou, která není bezmyšlenkovitým odhrkáním nějakého textu, bychom měli začínat každou činnost, které se věnujeme.

Jak je to ale ve skutečnosti?

Mnohdy jsou naše modlitby jen diktováním Bohu, protože my přece zcela jasně víme, co by měl v tom kterém okamžiku udělat. A někdy je náš prostor pro modlitbu jen chvíle, která zůstane po vypnutí televize či počítače, po odložení knihy nebo časopisu – zkrátka čas, kdy jsme disponováni jen k jedinému, k usnutí. Často naší modlitbě chybí to úplně základní – pokorný postoj Panny Marie. Jen v jeho důsledku mohla Maria říct: „Chci, aby se stalo to, co chceš ty...“ A jen díky tomuto postoji mohla přijmout Ducha Svatého a dát život Spasiteli. Naším úkolem, ať se v životě zabýváme čímkoliv, je povolání ke stejnému mateřskému úkolu: Dát život Kristu a přivádět ho do našeho světa.

V Písmu jsme častokrát a v mnoha souvislostech povzbuzováni slovy: „Nebojte se!“ Vyjdeme-li na cestu s Bohem, octneme se na prahu velkého dobrodružství.

S překážkami i s příslibem vítězství. Nevíme, co nás čeká zítra, za měsíc, za rok... Netušíme, jak se bude odvíjet náš život a jakým způsobem budeme povoláni ke službě. Jedinou jistotou na cestě v realitě tohoto světa bude naše srdce s důvěrou obrácené k Ježíši v Duchu, kterého nám dal.

Milé sestry, milí bratři,
nebojte se! Ať se vaše srdce v žádné situaci nechvěje ani neděsí.

Za to se modlím a k tomu každému z vás žehnám.

Váš biskup Vojtěch